

Из Босне у Сирију, понавља ли се историја?

Пише: Бенџамин Схет
субота, 31 март 2012 12:00

(Глобал ресерч, 28. 3. 2012)

Свако ко пажљиво прати садашњу кризу у Сирији, запазиће да жеља за реформама потиче од великог дела становништва неповезаног са оружаним отпором који потпомажу стране силе.

Ове оружане групе, а многе од њих су вехабистички (или салафистички) терористи, представљају велику претњу јединству сунита, шиита, алавита, хришћана и друга који живе у овој сувереној секуларној држави.

Извештаји са локација где су оружани побуњеници успели да приграбе контролу, показују да се тамо врше акције које су у ствари истоветне “етничким чишћењима”. Па ипак, све док они који су, како извештаји кажу, за то одговорни делају у складу са интересима САД-НАТО-а, о њиховим делима се углавном не извештава, и пажња медија се са њих стратешки скреће на другу страну (видети: <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=29842>).

У ствари, многи Сиријци који захтевају реформе не супротстављају се председнику Ал Асаду, и стварно верују да је он посвећен увођењу промена. Међутим, такве промене захтевају времена за савладавање одређених препрека. Истина је да после вишедеценијске владавине Баат партије, извесни делови садашњег режима имају

Из Босне у Сирију, понавља ли се историја?

Пише: Бенџамин Схет
субота, 31 март 2012 12:00

укорењене интересе за одржавање *status quo*, како се не би ризиковало да им запрете оне значајне промене које би услед реформи настале.

Уз то, у земљи постоји и значајна, мирна, опозиција која је за промене путем дијалога са владом, јер она зна да би нагле провокације могле земљу да баце у вртлог хаоса. У интервјуу за *Syria Comment* из октобра 2011. г. писац Луај Хусеин (Louay Hussein), који је изразити и отворени опонент владе Сирије, износи упозорења против даље ескалације:

„Мислим да постоје два разлога услед којих ће се демонстрације знатно смањити. Прво, то је снажна опресија коју у последње време врши влада, и друго то је све већи број оружаних акција група које су против власти, као што је “Слободна сиријска армија” (‘The Free Syrian Army’). Услед тога, очекујем и више крвопролића. Штавише, забринут сам да ако не успемо да врло брзо дођемо до унутрашњег решавања конфликта, несумњиво је да ћемо у блиској будућности бити суочени са разним аспектима грађанског рата“.

(Видети: <http://www.joshualandis.com/blog/?p=12507&cp=all>)

Најважнији медији нису обратили пажњу на ту процену, и занемарили су ове важне чињенице. Пажња медија се усредредила на избеглу “опозициону” групу, “Сиријски национални савет” (“Syrian National Council”), који се већ распада због доминантне улоге Муслиманске браће у њему, и “Слободне сиријске армије”, коју Запад прикривено подржава. Осим тога, један од омиљених извора информација западних медија је мала организација из Лондона, по имену “Сиријска осматрачница људских права” (Syrian Observatory for Human Rights), чије се тврдње нашироко наводе, мада нису потврђене.

То све страховито подсећа на догађања која су водила прошлогодишњим нападима НАТО-а на Либију, у којима су убијене десетине хиљада либијских цивила. Ипак, ту сада постоје и две кључне разлике:

1. Овог пута, Русија и Кина играју изразитију улогу. Изразиле су своје противљење акцијама које би водиле агресији на Сирију.

Из Босне у Сирију, понавља ли се историја?

Пише: Бенџамин Схет
субота, 31 март 2012 12:00

---

2. Такозвани либијски “побуњеници” су имали неку врсту упоришта у Бенгазију, на западу земље, одакле је НАТО могао да им бомбама пробије пут до Триполија. Таквих околности у Сирији нема.

Да ли би то могао бити разлог томе што сиријски побуњеници повећавају насиље помоћу бомбашких напада и изазивања тешких сукоба како би испровоцирали оштре реакције владиних јединица и дестабилизовали земљу, изазивајући на тај начин и верске сукобе? У ствари, како би изазвали напетости и сукобе толиког степена који би могао да доведе дотле да западне силе тада сматрају да могу “оправдати” неопходност своје интервенције?

Напори бившег секретара УН Кофи Анана за постизање мирног решења би имали неке шансе ако би западне силе и њихови саудијски и катарски савезници обуставили своју једнострану подршку оружаном отпору против Асада.

Поуке историје: Југославија

Историјски посматрано, сиријска ситуација није јединствена. Она нам пружа прилику да у обзир узмемо и то како су се у прошлости одигравали слични догађаји, нарочито они у Југославији 1990-их година, а они су и постали историјски преседан за оружану интервенцију Запада. Ти трагични сукоби, нарочито у Хрватској, Босни и на Косову, послужили су као сцена за извођење дестабилизације читавог једног региона, за манипулацију јавним мњењем у циљу отпочињања агресивног рата, и вршење промене режима, као и економске (а делом и територијалне) колонизације (видите проницљиви говор Мајкла Парентија [Michael Parenti] о разарању Југославије:

<http://www.youtube.com/watch?v=GEzOgpMWnVs>).

С обзиром на обим помоћи од споља на коју побуњеници могу да се у потпуности ослоне, вреди повући неке паралеле са избијањем грађанског рата у Босни (1992-1995). Погледајмо ово: током тог рата, вођа босанских муслимана, Алија Изетбеговић, кога је Запад потајно помагао, поставио је за приоритет те борбе формирање независне државе Босне под влашћу муслимана. Међутим, морао је савладати проблем да та његова визија није одражавала вољу већинског становништва Босне: према попису из

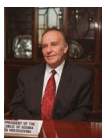
Из Босне у Сирију, понавља ли се историја?

Пише: Бенцамин Схет
субота, 31 март 2012 12:00

1991. године, 44% становништва је себе сматрало мулиманима/Босанцима, 32,5% Србима, а 17% Хрватима.

Док целокупно српско становништво Босне (једна од три конститутивне народности те републике) није желело излазак из југословенске федерације, Хрвати су прихватили одржавање референдума о независности Босне. Међутим, свако ко зна политичке аспирације ондашњег председника Хрватске Фрање Туђмана схватиће да хрватска страна никако није желела босанску независност зато што жели да живи у независној Босни, него зато што би отцепљење Босне од Југославије требало да буде први корак за припајање “домовини” Хрватској оних територија Босне на којима живи хрватска већина становништва.

Узимајући у обзир те чињенице, и знајући да је у Хрватској грађански рат избио већ у 1991. години, то је био једини разумни начин за све стране. То и јесте, у ствари, био циљ најпопуларнијег политичара босанских муслимана тог времена, Фикрета Абдића. Он је себе сматрао пројугословенским, и на изборима у Босни 1990. године је добио највише гласова. Упркос томе, Изетбеговић, кандидат кога су подржавали амерички званичници, приграбио је положај председника Босне. Узгред буди речено, за Вашингтон није био никакав проблем то што је Изетбеговић био осуђиван и у затвору због тога што је у свом тексту названом “Исламска декларација” нарушио законе државе Југославије, тврдећи да „не може бити мира или коегзистенције између исламске вере и неисламских социјалних и политичких институција“.

У марту 1992. године, чинило се да је мирно решење за Босну најзад на видику. Сва тројица босанских вођа (Алија Изетбеговић, Муслиман, Радован Караџић, Србин, и Мате Бобан, Хрват) потписали су такозвани Лисабонски споразум, који је предвиђао поделу власти на свим нивоима, укључујући и делегацију централне власти локалним етничким заједницама. Међутим, Изетбеговић је десет дана касније, после свог сусрета са амбасадором САД у Југославији Вореном Цимерманом (Warren Zimmermann) свој потпис повукао. Нашироко је доказано да је Америка у том тренутку вршила притиске за моментално признавање независности Босне (погледајте кратак исечак из филма “Југославија – рат који се могао избећи” [“Yugoslavia – An Avoidable War”]:

<http://www.youtube.com/watch?v=-lobb8xMFRc>])

Из Босне у Сирију, понавља ли се историја?

Пише: Бенџамин Схет
субота, 31 март 2012 12:00

Рат је избио после неколико недеља, и Запад је био само на корак удаљен од свог циља да изазове комплетну дестабилизацију државе. Узевши у обзир истоветну уплетеност Запада у Сирији, да ли слична судбина не очекује и њу?

У Сирији, као што је то било и у Босни, напори за налажење компромиса би значили да треба вршити притисак на обе стране како би се споразум постигао. Али, ако једна од страна већ има потпуну подршку Запада, шта би требало да јој буде подстицај да тражи компромис са владом? У Сирији, побуњеници су од самог почетка имали страну подршку, што је аутоматски саботирало могућности стварних преговора.

Реметећи ситуацију још више, најважнији [страни] медији су агресивно сакупљали аргументацију за интервенцију у Сирији. Неколикопротивника сиријске владе и неки западни медији оптужују владу Сирије да је она одговорна за крваве терористичке бомбашке нападе у Дамаску и Алепу 17-18. марта. Али они прећуткују одговор на питање о томе зашто би председнику Сирије Ал Асаду било у интересу да изазива ескалацију у два највећа града у Сирији, где он још увек ужива подршку већине становника.

Ако се вратимо на пример из Босне, из историје видимо ко је био тај који је искоришћавао слична догађања. У главном граду Босне, Сарајеву, 27. маја 1992. године је дошло до масакра у коме је погинуло много невиних људи који су стајали у реду за хлеб. Тај грозни догађај је понављано емитован широм света. Само после четири дана, 31. маја, УН је наметнула тешке санкције југословенској федералној републици. Онима на Западу који доносе одлуке, било је јасно да су Срби ти који су одговорни за онај злочин. Многи експерти се не слажу са том оптужбом, и треба посебно обратити пажњу на оно што каже генерал мајор Луис Мекензи (Lewis MacKenzie), тадашњи командант снага УН у Босни: *„Непосредно пред тај инцидент, улице су блокиране. Чим се сакупио ред, појавили су се медији, али – држали су се на одстојању. Догодио се напад, а медији су били одмах ту, на лицу места. Тврди се да се већина убијених састојала од “питомих Срба“*

[1]

Из Босне у Сирију, понавља ли се историја?

Пише: Бенџамин Схет
субота, 31 март 2012 12:00

(<http://www.srpska-mreza.com/Bosnia/Sarajevo/breadline.html>).

До сличних догађаја је долазило и у годинама 1994. и 1995, погледајте, на пример, цео филм "Yugoslavia – An Avoidable War"

<http://video.google.de/videoplay?docid=5860186121153047571#> .

То је најзад довело и до кампање НАТО бомбардовања босанских Срба, вршене између 30. августа и 20. септембра 1995. године, оправдавене позивима са Запада за "хуманитарну интервенцију". Да ли слична "оправдања" ускоро не очекују и Сирију после бомбашких напада у Дамаску и Алепу?

Наравно, велика је иронија оно хипокритско држање владе САД, она с једне стране позива на мир, док је с друге стране баш она водећи светски снабдевач оружјем. Мада је Обамина влада можда и позивала сиријске побуњенике да спусте оружје, ипак постоји огромна разлика између званичних изјава и оног што се на терену чини. У ствари, сада је баш у току закључивање посла вредног више милијарди долара између САД и Саудијске Арабије, а она је водећи снабдевач оружјем сиријских побуњеника, видети:

<http://rt.com/news/saudi-arabia-protests-piety-514/> .

Оваква двострука мерила су без даљег била примењивана у Босни, где је ЦИА тајно кријумчарила оружје упркос постојећем ембаргу, видети: "Како је цихад стигао у Европу: Алахови ратници и тајне службе на Балкану" ("Wie der Dschihad nach Europa kam: Gotteskrieger und Geheimdienste auf dem Balkan") Јиргена Елзесера (Jürgen Elsässer) из 2008. г.

Важно је запазити да су како у Босни, тако и у Сирији (а то су само неки примери) у ствар уплетени и најамници из више арапских земаља, повезани са Ал Каидом. Они су у Сирији интегрисали "опозицију", коју најважнији западни медији проглашавају жртвом

Из Босне у Сирију, понавља ли се историја?

Пише: Бенџамин Схет
субота, 31 март 2012 12:00

владиних удараца.

То не би требало да буде неко изненађење, јер се они који оперишу под етикетом “Ал Каида” често служе интересима Вашингтона. У Босни, где су муџахедински борци обучавали војнике босанских муслимана, а и сами се борили против Срба и Хрвата, одобрења за војне акције армије босанских муслимана су добијана од руководства Ал Каиде. Видети: Balkan Investigative Reporting Network

(<http://www.bim.ba/en/79/10/4113>).

Један од босанских муслимана који је одбио да се бори против Срба, већ поменути Фикрет Абдић, оформио је сопствену безбедну област “Аутономну област Западна Босна” у области Велике Кладуше и склопио мир са Србима. Британски дипломата Дејвид Овен описао га је у “Балканској одисеји” (“Balkan Odyssey”, 1995, стр. 82) као „отвореног, самопоузданог и различитог од сарајевских муслимана. Био је за преговоре и компромисе са Хрватима и Србима, и оштро је критиковао муслимане који су желели да блокирају споразумни договор“.

У августу 1995. г., у заједничком нападу Изетбеговићевих и снага армије Хрватске (обоје савезници Запада), Абдићева аутономна област је пала.

У медијима се конфликти често сликају као сукоб “добрих момака” против “злих”, мировних снага против терориста, нас против њих. Како то показује овај пример из Босне, комплетну причу је немогуће изнети уз коришћење таквих шематских концепата: нису сви муслимани били против Срба, а сигурно је да нису сви они желели Изетбеговића за председника.

И у Сирији је јасно да нису сви они који траже демократију уједно и непријатељи Ал Асадове владе. Међутим, чачкање у “сиву зону” оне поделе добри: лоши, доводи у питање оно строго “оправдавање” интервенције, па бацање таквих сумњи сигурно није у интересу најважнијих медија и интереса Запада којима они служе.

Из Босне у Сирију, понавља ли се историја?

Пише: Бенџамин Схет
субота, 31 март 2012 12:00

Како бисмо избегли неспоразуме, треба рећи да су људи на обема странама грађанског рата у Босни страшно пропатили. Али, као и у Сирији, важно је установити: коме је то у интересу да изазива пораст социјалног хаоса и насиља?

Током целог грађанског рата у Југославији, сепаратистичке снаге су извршавале планове Запада за дестабилизацију и уништење читаве државе. Југославија је имала бесплатно школство, и праведну расподелу доходака. Своју независност је чувала тако што је била главни играч у Покрету несврстаних. С друге стране, то њено историјско држање је било пример осталим државама у Покрету несврстаних, које су одбијале да прихвате неолибералне диктате ММФ-а.

У контексту Балкана, српски народ је био подвргнут највећем терету оптужби Запада, и углавном лажно оклеветан услед свог чврстог става против распада Југославије. Срби су били најбројнија народност Југославије и тешко су пропатили и страдали током Другог светског рата, онда када су хрватски фашисти, усташе, систематски клали српско становништво Хрватске и Босне. То је, углавном, и била она траума која је већини Срба учинила да је помисао о животу у независним државама Хрватској и Босни које воде екстремисти била неподношљива. Реалну слику о улози Србије у ратовима у Југославији је изнео ондашњи председник Југославије Слободан Милошевић, у једном интервјуу датом током рата на Косову:

„Нисмо ми анђели. Али – нисмо ни ђаволи каквим нас ви представљате. Наша регуларна војска је високодисциплинована. Парамилитарне, нерегуларне јединице су друга прича. Десиле су се гадне ствари – али то се дешавало и другим странама током рата у Вијетнаму, као – уосталом и у другим ратовима.“

Видети: <http://emperors-clothes.com/articles/jared/MiloInt.html> .

Узимајући све у обзир, то исто би се могло рећи и за војску Сирије, као и за остале групе које се боре на Ал Асадовој страни. Али, одржавајући амбивалентни став о садашњим догађањима у Сирији, као што то и јесте тренд многих најважнијих лево-либералних кругова, не значи ништа друго до попуштања неоколонијалистичком и империјалистичком програму Запада и његовом псеудохуманистичком оправдавању. Све то још, и упркос чињеници да су они активно подстакли етничку и/или верску мржњу и остали глуви на вгласове разума, како у Југославији, тако и у Сирији, само да би спроводили онај стари концепт Римљана: *"divide et impera"*.

Из Босне у Сирију, понавља ли се историја?

Пише: Бенџамин Схет
субота, 31 март 2012 12:00

Ауторова примедба: Према најновијим вестима, влада Сирије је прихватила Кофи Ананов план од 6 тачака. У Истамбулу ће се 1. априла састати “Пријатељи Сирије“ ("Friends of Syria"), која се углавном састоји од арапских држава и држава Запада, које дају предност снажнијим акцијама против владе председника Сирије Башар ал-Асада. Знајући да толико играча извана делају из позадине, време ће показати какав ће утицај та догађања имати на кризу у Сирији и на потенцијалну ефикасност мировног плана.

Са енглеског посрбио **Василије Клефтакис**

---

[1] Прим. прев.: Сарајевски Срби који су (добровољно, или принудно) остали да живе у самом граду.